

הַדְּמִיּוֹת:

לפנינו הדמיות המככבות בין דפי הספר.
אם תרצו להזכר במהלך הקריאה, מי הוא כל אחד,
אתם מזמנים לדפדף לעמוד האחרון ולהזכר שוב...

סבא מוגמון

האלמג הכי זקן,
מחכים את כלם
בעצותיו הנבונות.

שונית

אלמג שמפריש חמר
צורב, ומעלה את
רמת המכתח.

אֶלֶמַג בְּעַל לֵב זָהָב,
הַמְּפָרִישׁ מְזֻרְעוּתָיו
בְּצִנְצִים זָהָבִים.

אֶלֶמַג בְּעַל שְׁמוֹנָה
זְרוּעוֹת, דְּמוּת רִקְעַ.

הָאֶלֶמַג הַצֵּעִיר
בְּחִבּוּרָה, תִּשְׁשֹׁן
וּמַעוּרָר רִגְשׁוֹת
חֲמָלָה

מִשְׁפַּחַת דָּגִים
תּוֹסֶסֶת. הֵם הַדְּמִיּוֹת
הַחַיּוֹת, הַזּוֹזוֹת
וְהַפּוֹעֲלוֹת בְּמוֹשְׁבָה
הַסָּגְלָה.

מִשְׁפַּחַת בְּרוּכָה שֶׁל
דָּגִים, שֶׁפִּלְשָׁה אֶל
הַמוֹשְׁבָה הַסָּגְלָה
וּמַסְבִּיכָתָא
הַעֲלִילָה.

פתיחה

נוריס יר'ס

הוא חוזר הביתה, בועט בכל הנקרה בדרכו ורוצה לאכול את העולם כולו בלי מלח. "קרה משהו בבית הספר?" שואלת אותו אמא ברוך. נסיון הדיבוב שלה התברר כדריכה על חומר נפץ. הבעיטות מתגברות ועיניו המתרוצצות מספרות לה עד כמה הוא חסר אונים.

כהורים לילדים, קשה לנו לדעת מה באמת רוחש שם מתחת לפני השטח, מה קורה בעולם הפנימי של הילדים ואילו רגשות עומדים על הסף. הנסיון להכנס פנימה לא תמיד נוחל הצלחה. לילד אין שפה וכלים להביע את עצמו, את תסכוליו ותחושותיו. העולם שלו מבולבל ומוצף רגשות והוא אפילו לא יודע לספר את זה.

דרך נפלאה לשבור את המחסום הרגשי הזה, הוא יצירת הזדהות על ידי המטאפורה והאנשה - ייחוס תכונות אנושיות לבעלי חיים ולדוממים. ילדים נוטים להזדהות עם בעלי חיים ועל ידי כך להגיע להבנה רגשית של עצמם. ההאנשה מאפשרת קידום רגשי שלא ניתן ליישם בדרכים רגילות.

הספר "צוללים", מציג מצבי חיים בהם נתונים ילדים מכל העולם. הם מאופיינים בחוויות רגשיות, משפחתיות וחברתיות אשר מעניקות ארגז כלים לחיקוי ולהבנה.

הספר שלפניכם הוא ספר אלגוריה מסתורי ומרתק על חיי היצורים הימיים. הוא מספר על חיי חברה מפכים בעולם שמתחת למים, התמודדות במצבי לחץ, קבלת השונה והשלמה עם חסרונות מולדים בשילוב חינוך למידות טובות וכבוד למבוגרים.

מטרת הסיפורים היא להעניק לילדים הבנה רגשית ושיום לתחושות כמו: רוך וחמלה, הדדיות, משפחתיות, נתינה - קבלה, ועוד.

הספר מחבר את הילדים לרגשותיהם ולרגשות זולתם, ונותן להם כלים להביע את עצמם בצורה נכונה. מפתח הבנה והכלה למצבים מורכבים, ובנוסף מעניק ידע עולם רחב לילדים חכמים וסקרניים.

תוכן הספר מוגש בצורה נעימה ובשפה קולחת, בעיצוב אלבומי מושקע וקסום הנותן תחושה של שהות במי הים המרתקים, ומזמין אתכם ההורים יחד עם ילדיכם לשעה של קורת רוח והנאה מושלמת.

מוזמנים להיכנס איתי למים בלי להרטב,
ולהבין סוף סוף, מה באמת עובר על עולמם הפנימי...

22 כרך

לאנו עול

ke knk אלונה ילדים והעל

תָּכֵן עֲנִינִים

פִּרְק א'.....10

פִּרְק ב'.....16

פִּרְק ג'.....22

פִּרְק ד'.....28

פִּרְק ה'.....34

פִּרְק ו'.....40

פִּרְק ז'.....46

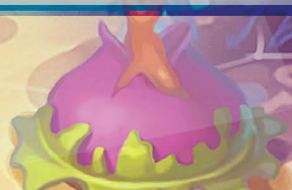
פִּרְק ח'.....52

פִּרְק ט'.....58

פִּרְק י'.....64

פִּרְק י"א.....70

פִּרְק י"ב.....76

פרק י"ג..... 82

פרק י"ד..... 88

פרק ט"ו..... 94

פרק ט"ז..... 100

פרק י"ז..... 106

פרק י"ח..... 112

פרק י"ט..... 120

פרק כ'..... 128

פרק כ"א..... 134

פרק כ"ב..... 142

פרק כ"ג..... 150

פרק כ"ד..... 158

המים היו עמוסים ורועשים. משפחת סנפיריון נעה בסיבובים.
הסנפיריונים הקטנים התרוצצו לכל כוון, קשקשו בזנבותיהם,
מחאו סנפיר אל סנפיר ומעליהם היתה חגיגה של בועות.

"את בטח יודעת בשל מה השמחה הגדולה!" לחש סנפיריון קטן אחד לאחותו.
הסנפיריונית הזיזה את זנבה בשאלה. "לא, אין לי משג על מה השמחה הגדולה.
האמת, לא חשבתי שיש סבה. כלם שמחים? אני שמחה יחד אתם."

סנפיריון הצביע בזנבו כלפי מטה.

"משפחת האלמגים התרחבה",
אמר אבא סנפיריון, והבועות שלו
הסתדרו בשורה

ברב חשיבות. "אלמג חדש נולד", ציצו הבועות של אמא סנפיריונית.
 "הוא קטן כזה, סגל כזה, וחמוד הכי בעולם!"

"אפשר להתקרב אליו, לראות אותו?" שאלה שמיונית הסנפיריונים הקטנים.

אמא סנפיריונית הנהנה בזנבה. "אפשר בהחלט לראות אותו", לחשה, "אבל
 לאט לאט, בעדינות. הוא כל כך קטן! הוא אפילו לא יודע עדין איך קוראים לו!"

"בסדר", הנהנה השמיונית במקלה. "אנחנו לא נשאל אותו כלום, שלא יבהל.
 רק נלשף אותו לטוף קטן, ונספר לו כמה אנו שמחים שהגיע."

והם ירדו, שמיונית הסנפיריונים הקטנים ועשירית הסנפיריונים הגדולים יותר.
 הם הנמיכו אל המושבה הסגלה, שרגליה נטועות בקרקעית הים,
 התפתלו בין שוניות האלמגים הותיקים ונעצרו בפנה.

"הנה הוא", הכריז אבא סנפיריון, והצביע בזנבו על זרועות סגלות ורכות שבצבצו מתוך הקרקעית.

"שלום לה!" אמרה השמיניה במקלה. "ברוך הבא למושב האלמגים שלנו!" אמרה אמא סנפיריונית. "נכנסת למשפחה נהדרת! רכה, אוהבת, ומאד מאד צבעונית!"

כל הסנפיריונים חיכו, וכל הזרועות במושבה הסגלה מחאו כף אל כף.

היתה שירת 'מזל טוב', היתה מסבת בועות מרקדת, ובתוך כל הבלגן הזה פתח החדש את עיניו הקטנות.

הוא בדק את זרועותיו: הן היו סגלות, ארכות ומלאות בשקעים ובבליטות.

הוא לטף זרוע בזרוע, היה לו רך, היה לו נעים. הוא קפל את הזרועות פנימה,

עַד שֶׁהִיא נִרְאָה כְּמוֹ כְּדוּר סְפוּגֵי סָגֵל.

עֲצֵם אֶת עֵינָיו, וְשׁוֹב פֶּתַח אוֹתוֹן. בִּדֵּק אֶת מְקַהֲלַת הַדִּגִּיגִּים שֶׁהִבִּיטָה לַעֲבֹרוֹ,
וְלֹא הִבִּין, לָמָּה הֵם כָּל כֶּף מְחִיכִים?

הוּא הִסְתַּכֵּל יְמִינָה, הִסְתַּכֵּל שְׁמָאלָהּ. זָרוּעוֹת מְכַל הַצְּבָעִים וְהַצּוּרוֹת הִקִּיפוּ אוֹתוֹ.

הָעוֹלָם הָיָה כָּל כֶּף מוֹזָר וְגָדוֹל וְצָבָעוֹנִי! הַזְרוּעוֹת שֶׁלוֹ הִתְחִילוּ לָרַעַד.

הָרַעַד הִלָּךְ וְגָבַר, כִּשֶּׁהוּא שָׁאֵל בְּקוֹל גָּדוֹל:

מִי אֲנִי, בְּעֲצָם?

קונמיקסון

הוא באמת
כל כך מפתד?

האמת,
אפשר להבין אותו.

בכל זאת,

הוא חצת מאגדים, עד כדי כך
לפתד? הוא לא רואה אין כלם
אוהבים אותו, מתיכים אליו?

המים כל כך מתקים,
כלם כל כך נחמדים.
אין לו ממה לפתדו

סליחה שאני מתערב, תחשיבו לאלמא הכי
זהו במוטטה: אם ככה הוא מרגיש, זכותו
להרגיש כן? אין כל סבה לזלזל בו.

הָאֵלֶּמֶגִים

הָאֵלֶּמֶגִים הֵם בְּעֵלֵי חַיִּים יַמִּיִּם,
הַנִּקְרָאִים 'חֲסָרֵי חֲלִיּוֹת'.
הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם מְרַכֵּב מְזֻרְעוֹת אֲרוֹכוֹת,
בְּעֵלוֹת צְבָעִים מְרֵהִיבִים,
וְהֵם נוֹשְׁמִים, אוֹכְלִים וְגִדְלִים.

פרק ב'

"אתה אלמג חדש, תינוק", אמר סבא מוגמון לחדש, שהציץ מבעד לזרועות הסגלות שלו, המקפלות. "לאט לאט תצליח להכיר את כלם".

"תינוק?" החדש עקם את הפרצוף שלו, ופתח את הזרועות בשאלה. "ככה קוראים לי? איזה מין שם מוזר!"

סבא מוגמון חיך חיך גדול, ושלח זרוע ורדה ארכה לחבק אותו. "תינוק זה לא השם שלך, זה רק אומר שאתה קטן כזה וחמוד, ועוד לא מכיר את העולם".

"לא לעולם נוכל לקרא לו תינוק. הוא צודק,

הוא צריך שם", לחשו הסנפיריונים זה לזה, והבועות שלהם רקדו בגלים.
סבא מוגמן הזיז את הזרועות שלו ימינה ושמאלה, כמו תמיד כשהוא שוקע
במחשבות. כל האלמגים במושבה הצטרפו אליו. הניעו את זרועותיהם מצד לצד,
מצד לצד. המחשבות התבשלו להם בתוך המוח. "יש לי רעיון!" שונית הקפצה
זרוע אדמה לכוון החדש. החדש נבהל, והתקפל אל תוך עצמו.

"אני חושבת שצריך לקרא לו מוגי!" אמרה שונית.

"מוגי! מוגי! זה קצור מתק של אלמגי!" מחאו הסנפיריונים בסנפירים שלהם.
"מוגי זה שם נחמד", אמר סבא מוגמן לאט, והזרועות שלו המשיכו לנוע
ימינה ושמאלה.

"מה דעתך על השם הזה, מוגי חמודוני?"

מוגי לא ענה. הזרועות הקטנות שלו נפתחו כמו פרח סגל ויפה, הן זעו
בגלים לפי קצב השירים של משפחת סנפיריון. קולו של סבא
מוגמן עלה בין כל הזרועות:

"אם יש לך שם, סימן שגדלת", אמר.

מוגי מתח את זרועותיו, מקשיב.

"אלמג בגילך יכול להתחיל לעבד".

"לעבד?" שאל מוגי, וזרועותיו

הסגלו שוב החלו

להרטב.

איך הוא יעבד? במה הוא יעבד? הוא כל כך קטן וחלש!

“אני לא יכול לזוז! הרגלים שלי מחברות לקרקע, איך אוכל לעבד?”

“הרגלים של כלנו מחברות לקרקע”, צחקה שונית בקול גדול.

“ככה הם אלמגים. ככה נולדנו וככה נחיה!”

“אז איך אתם רוצים שאעבד? איך כלכם עובדים, בעצם?” נגב מוגי את דמעותיו הסגלות. סבא מוגמון שלח אליו זרוע ורדה, מלטפת. “אל תבכה, מוגי חמודוני. הנה אסביר לך:

מדי לילה כלנו אוספים לנו מזון, בעזרת הזרועות הארכות שלנו. אני חושב שהחל מהלילה, תוכל להכניס לחבורה.”

מוגי חקר מבין הדמעות, הוא בדק את השקעים והבליטות על זרועותיו הסגלות. והנה, משהו ירק צף מעליהם.

סבא מוגמון הושיט את זרועו הנרדה,

אסף את המשהו הירק ואכל אותו.

“אתה רואה, מוגי חמודי?”

הדברים הירקים

הָאֵלֶּה, הֵם אֲצוֹת יָם. אֲנַחְנוּ אוֹכְלִים אֲצוֹת יָם,
הֵן בְּרִיאוֹת וְטַעֲיֻמוֹת לָנוּ, לְכָל הַמִּשְׁפָּחָה."

"אָה", אָמַר מוֹגִי. בְּאוֹתוֹ רָגַע שֵׁט מַעֲלִיָּהֶם עוֹד גּוֹשׁוֹן יָרֵק.
מוֹגִי פָּחַד לְהוֹשִׁיט אֶת זְרוּעוֹ אֵלָיו.

"מוֹגִי!" הִכְרִיזָה פֶּתָאִם שׁוֹנִית בְּקוֹל גָּדוֹל. "מוֹגִי - הַשֵּׁם הַזֶּה מִתְאַיֵּם לוֹ מְאֹד."
הִיא שִׁלְחָה אֶת הַזְרוּעַ הָאֲדָמָה שֶׁלָּהּ לַמַּעֲלָה, מִתְחַה אוֹתָהּ עוֹד וְעוֹד לְכוּוֹן מוֹגִי.
מוֹגִי קִפֵּל אֶת זְרוּעוֹתָיו, שׁוֹב הוּא הִתְכַּרְבֵּל אֶל תּוֹךְ עֲצָמוֹ.
"רְאִיתֶם?" הִכְרִיזָה שׁוֹנִית. "רְאִיתֶם אֵיזָה מוֹג לֵב הוּא? עוֹד לֹא נִגַּעְתִּי בּוֹ אֶפְלוּ,
וְהוּא כָּל כֵּךְ נִבְהַל!" הִיא מִתְחַה אֶת הַזְרוּעַ שֶׁלָּהּ עוֹד, וְנִגַּעָה בְּזְרוּעוֹ שֶׁל מוֹגִי נִגִּיעָה
קִטְנִטְנָה.

"אֵיִיִיִיִיִיִי!!!!" צָעַק מוֹגִי. "כּוֹאֵב לִיִיִיִיִיִיִי!" הוּא צָרַח,
וְהִתְקַפֵּל מֵהָר אֶל תּוֹךְ עֲצָמוֹ, רוֹעֵד.
דְּמַעוֹתָיו הִסְגְּלוֹת נִסְפְּגוּ בְּזְרוּעוֹתָיו הֶרְכוֹת,
וְאֵף אֶחָד לֹא רָאָה אוֹתוֹ.

קונמיקסון

תמיד היא הורסת
את כל המגאות!

תראו, לא אכפת
לה בכלל!

מ'
אמר להם?
אולי זה קרה לי
בטעות?

אני בטוח
שיש לה לב זהב מתחת
לזרועות הדוקרות. כלנו נעזר
לה למצא אותו!

פְּרָחִים חַיִּים

אז מה הם האלמגים? דגים או צמחים? התשובה היא - גם וגם! לכן ביונית הם נקראים "פרחים חיים". הם דומים לצמחים בכך שהם גדלים ומתנועעים, אף בטועים בקרקעית הים. מצד שני, הם נחשבים לבעלי חיים, בנשימתם וכן בתזונה שלהם. האלמגים אוכלים שירים אורגניים שצפים במים, או אכלו דגים קטנים. בדרך כלל הם נזונים בלילה. אז הם פורשים את זרועות הציד שלהם, ולוכדים את הטרף בעזרת התאים הצורבים שבתוכם. אלמגים אחרים מפרישים ריר דביק, הלוכד את הטרף.

